

vilde have budt ham en saadan Forgøelse af de daværende Lønninger, men nu derimod hører man, at det kan slet ikke gaa. Det Forslag, som den daværende Finantsminister foreslog og det 3 Aar efter hinanden, baade i 1867, 1868 og 1869, indeholdt dengang nok et Tillæg til Lønningerne, men ikke noget stort Beløb, en 6,600 Rd., altsaa omtrent 13,000 Kr., og dette Resultat var endda bragt tilveie, efter at der var indbraget 17 temmelig store Lovbæder med en Besparelse af omtrent 20,000 Rd. eller 40,000 Kr. Jeg kan henvisse til den daværende Finantsministers egne Udtalelser, som findes i Folkethingstidenden 1869—70 Sp. 3164. Nu skulde man synes, at et saadant Forslag, der indeholdt en Inddragning af 17 temmelig store Lovbæder, og som tilmed ikkun forhøiede de daværende Lønninger med et Beløb af 13,000 Kr., maatte møde temmelig stor Smøbekommen her fra dette Things Side, men ikke desto mindre se vi, jaa det blev behandlet her 3 Aar efter hinanden, inden der kom til at foreligge en Betænkning, og inden det blev behandlet her i Salen, og det var endda, som den daværende Ordfører udtrykkelig udtalte, det første af Lønningsforslagene, som kom til Behandling her. Dengang har altsaa Folkethinget dog formodentlig havt en anden Anskuelse af Revisionen af Lønningslovene end den, der synes for Tiden at være den herskende. Man ser ogsaa, at hele Folkethingsudvalget blev enigt om et Forslag, som langt fra at forsøge den daværende Lønningssum gik under denne, og det var, som sagt, ikke enkelte Sider af Udvalget, men det var det hele. Finantsministeren beklagede sig netop over, at han kom til at staa overfor et saadant enigt Udvalg med saa betydelige Nedsættelser. Disse Nedsættelser af den daværende Lønningssum gik igjennem her i Thinget. I det andet Thing blev der nedsat et Udvalg, og den nuværende ærede Finantsminister var selv Medlem af dette Udvalg. Ogsaa dette Udvalg gik ind paa Nedsættelser, men ikke saa store som de i Folkethinget foretagne. Følgen blev, at da Sagen kom tilbage til Folkethinget, blev ved 4de Behandling af den daværende, saavidt jeg husker, nye Finantsminister stillet flere Forslag, som bragte den samlede Sum til en Nedsættelse ligeoverfor de hidtilværende Lønninger af 2,600 Rd. eller omtrent 5,000 Kr., og saaledes blev det vedtaget baade her af Thinget og af det andet Thing og blev altsaa til Lov. Dengang kunde Finantsministeren altsaa ikke sætte et Forslag igjennem, som svarede til de daværende Lønningers Sum, men han maatte gaa ned derunder, og nu derimod hører vi, som sagt, at det er ikke Noget, naar man gaar 31,000 Kr. op. Saa kom imidlertid Dyrktiden i de nærmest paafølgende Aar, og saa forhøiede man her i Thinget, først ved et privat Forslag og senere ved Regjeringsforslag flere af Lønningerne for de mindre Bestillings-

mænd, og ved disse Love af 1872 og 1873, altsaa netop fra den Tid, da man søgte Dyrktidstrykket, ere de nuværende Lønninger fastsatte. Det blev ogsaa udtrykkelig paaberaabt af den daværende Ordfører, at Dyrktiden var den Grund, hvorfor man saa hurtig gik til disse Forhøielser af Loven fra 1870. Ikke desto mindre er det Forslag, her ligger for os, jo, som det er bleven oplyst af Udvalget og ikke benegtet af Regjeringen, gaaet saa meget høiere op, at det forlanger 86,680 Kr. mere i Lønninger og desuden omtrent en 12,000 Kr. mere i Statsstiksub til Alverdomsforfølgelser. Dertil kommer jo, at der ganske vist er indbraget enkelte Embeder, men paa den anden Side ogsaa er oprettet mange flere. Et saadant Forslag skulde man altsaa have troet, hvis den samme Mand havde været over Folkethinget nu som dengang, vilde have fundet en ganske anden Modstand, end slet er, og det er i den Henseende mærkeligt, hvorledes f. Ex. Stillingen tidligere har været her i Thinget ligeoverfor den forventede Revision. Dengang vi saaledes forhandlede om Fyrvæsnets Lønninger i 1875, udtalte man fra en Side, at man behøvede ikke at gaa ind paa saa høie Lønninger, som der var foreslaet, fordi Revisionen snart stod for, men dog udtalte man sig igjen fra anden Side, navnlig det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) — det staar i Folkethingstidenden 1874—75, Sp. 6320 —, at han for sin Part kunde ikke tro, at vi snart fik en Regjering, som kunde optræde som en heldig og lykkelig Leder af Forhandlingerne i den Retning, at den gik ind paa vore Betragtninger af Embedsmændenes Antal, Forretningernes Omfang, det passende Forhold mellem Lønningerne paa en saa smøbekommende Maade og i det Hele taget paa en saa heldig Maade, at vi vare istand til at gaa med. Jeg siger, jeg tror ikke derpaa", og saa fremdeles. Saaledes var Stillingen idetmindste efter Manges Mening dengang, og nu derimod er, som sagt, Alle i Udvalget enige om at gaa betydelig op. Et Mindretal vil gaa til 31,600 Kr., og et Flertal bliver ikke staaende derved, men vil gaa op til over det Dobbelte deraf, nemlig til 72,000 Kr. Det er kun 14,000 Kr. mindre end Regjeringens Forslag, og det er derfor temmelig naturligt, at den ærede Minister er glad ved et saadant Forslag. Men jeg kan, som sagt, ikke forstaa, at han ikke ogsaa vilde være glad, selv om han kun fik Mindretallets Forslag vedtaget. Grunden til denne Forskjel mellem et Mindretal og et Flertal i Udvalget er meget tydelig og klart udbillet af den ærede Ordfører for Mindretallet — hvem jeg i det Hele taget kan henholde mig til — og er især at søge i to Punkter nemlig i en anden Ordning af Alverstillægene og til dels i Statsstiksubet, men dog fornemmelig i Alverstillægene. Ogsaa med Hensyn dertil er det ret paafaldende at se Modsetningen mellem det nu-